

## דף פט.

עין משפט א.

אה"ע סימן ו סעיף טז

טז יט. יצא לה שם מזנה<sup>ט</sup> בעיר ואפי' הוציאה בעלה משום שעברה על דת יהודית ומת קודם שנתן גט, מותרת לכהן.

עין משפט ג.ו.ז.ז.

אה"ע סימן מו סעיף א

א. פנויה שיצא עליה קול שנתקדשה היום לפלוני, והוחזק קול זה בבי"ד, שבאו שניים ואמרו ראינו נשים שמחות לה ואומרות פלונית נתקדשה היום לפלוני חוששין לה<sup>ז</sup>, אבל אמרו סתם נתקדשה אין חוששין.

אה"ע סימן מו סעיף ד

ד ג. יצא עליה קול שהיא מקודשת לפלוני, וקידשה שני, בודקין אם יתברר בראיה ברורה שהיא מקודשת לראשון, אין קידושי שני כלום, ואם אין ראיה ברורה, מגרש ראשון שקידושו בקול, ונושא שני שקידושו ודאין<sup>כ</sup>. ואם גירש שני לא יכנוס ראשון, שמא יאמרו מחזיר גרושתו.

אה"ע סימן ו סעיף ה

עיין לעיל דף פח: עין משפט ט.י.

ט. מגיטין פ"ט. וצ"ל דכאן היינו ע"י ב' עדים, אבל בסי' ד' מדובר ברינון גדול דיותר קשה משם מזנה, ובזה נאסרת לכהן דבר תורה. כ"כ הח"מ ס"ק י"ד.  
י. ואם היתה אמתלא, כגון שאמרו פלונית נתקדשה על תנאי, או נתקדשה קידושי ספק כגון שזרק בספק קרוב לו, או ספק אם היה בקידושין שוה פרוטה, בזה שואלין אותה וסומכים על דבריה הואיל ואין ראיה ברורה ולא קול חזק. וה"ה אם לאחר כמה ימים יצאה אמתלא, אם נראה לביה"ד שהוא כן סומכין על כך, ולא הוחזקה למקודשת. וה"ה אם באו אותם עדים שעל פיהם יצא קול שנתקדשה ואמרו לא נתקדשה, מבטלים הקול.  
כ. ואם כנס שני לפני שגירש ראשון, הרי זו אסורה עליו עולמית אפי' לאחר שיגרשנה הראשון.

עין משפט ט.

אה"ע סימן מו סעיף ב

ב. והוא הדין אם אמרו שמענו מפלוני ששמע מפלוני, שנתקדשה פלונית בפני עדים, והלכו להם למדינת הים, הוי קול המחזיק אותה למקודשת. וי"א דבעינן תרי מפי תרי, ולא אחד מפי אחד, והוא שגם קול זה הוחזק בבי"ד, שאז אומרים שבי"ד חקר בדבר, ומצא שיש בו ממש.

עין משפט י.ב.

אה"ע סימן ו סעיף ה

עיין לעיל עין משפט ח

## דף פט:

עין משפט א.

אה"ע סימן יז סעיף נח

נח. ק. נתקדשה בלבד ולא נתייחדה, ובא בעלה <sup>ל</sup> אינה צריכה גט מהשני ומותרת לבעלה הראשון, וכן אם מת בעלה הראשון בין הקידושין ליחוד עם השני, מותרת לשני ויקדשנה עוד הפעם וה"ה גירשה הראשון בין הקידושין ליחוד עם השני, דמותרת לשני.

הגה: קא. אשה שטעתה וחשבה שלא נתקדשה ונישאת, כל הדרכים האלו בה.

הגה: קב. אנוסה להנשא, או שהורו לה בטעות להנשא <sup>מ</sup>, מותרת לבעלה הראשון שחזר אליה.

עין משפט ב.

אה"ע סימן ו סעיף ה

עיין לעיל פט. עין משפט ח.

<sup>ל</sup>. יש טעות דפוס בשו"ע ובמקום ובא עליה צ"ל ובא בעלה כלשון הטור. <sup>מ</sup>. משו"ת הרשב"א אלף קפ"ח והביאה הב"י. והט"ז תמה על תשובה זו והניח בצ"ע, ואולי אפשר לומר דכוונת הרשב"א בהורו לה בי"ד חוזר על הדין התקדשה ולא ידעה שנתקדשה, והורו לה בזה להנשא, אבל במת בעלה במים שאין להם סוף וכדומה, ודאי דתצא, וכל הדרכים האלו בה.

**אה"ע סימן מו סעיף א**

עין לעיל דף פט. עין משפט ג

**אה"ע סימן ו סעיף ג**

עין משפט ג.ד.

ג. ד. יצא קול<sup>א</sup> שפלוגי גירש אשתו בין אחרי נישואין בין אחרי אירוסין, והיא יושבת תחתיו והוא כהן - אינו מוציא, דקלא דבתר אירוסין לזה שיושבת תחתיו לא חיישינן. אבל אם בעלה זה מת ונישאת לכהן אחר תצא דלגביו הוי קול שלפני הנישואין<sup>ב</sup>.

**אה"ע סימן מו סעיף ה**

ח. ו. קול שיצא לאחר שנישאה, או אפי' לאחר שנתארסה, שנתקדשה לאחר תחילה, אין חוששין לקול זה<sup>ע</sup>.

**אה"ע סימן מו סעיף ה**

עין משפט ה.

ה. ד. יצא עליה קול שמקודשת לאחד, ויצא עליה אחר כך קול אחר שמקודשת לאחר, אחד מהם מגרש והשני כונס, ולא עדיף אחד מהם על חבירו כיון ששניהם מכח קול.

**אה"ע סימן יז סעיף ב**

עין משפט ו.ז.ז.

ב. אשת איש שפשטה ידה וקיבלה קידושין בפני בעלה מאחר, מקודשת<sup>ב</sup>. וכאילו אמרה גירשתני בפניו דנאמנת, משום שאין אשה

- ג. מגיטין דף פ"א משלח רב יוסף. ובעינן שהקול יחזק בב"ד כמבואר בגמ' פ"ט.  
 ס. ולא חיישינן ללעז של בנים מהראשון דיאמרו סמוך למיתה גירשה בעלה. מגמ' גיטין פ"א וכ"כ הח"מ.  
 ע. אבל אם היא מודה שנתקדשה לראשון כפי שהקול מסייעה, אסורה לבעלה. כך משמע משו"ת הרא"ש כלל ל"ה.  
 פ. גיטין פ"ט ע"ב, וכל נאמנותה בפני בעלה היא רק בבעלה מכחישה, אבל מסייעה אינה נאמנת, כ"כ הרמב"ם. אולם מהב"י יראה דגם בזה נאמנת מאחר והיא התחילה, וכתב הח"מ ליישב דתלוי מי התחיל דאם הבעל התחיל אז האשה מעיזה דבתר דיבורו נגררה, ועיין בב"ש וב"ה, אבל אם היא התחילה אינה מעיזה בכך ונאמנת אף דאח"כ הבעל מסייעה.

מעוזה פניה בפני בעלה<sup>ז</sup>. וי"א דנאמנת רק לענין שקידושין תופסין בה מאחר, אבל לא להנשא<sup>ק</sup>. ודעת הרמב"ם דלכל דבר נאמנת. ולדעת התוס' נאמנת גם להנשא אך לא ליטול כתובתה.

**הגה:** ג. בזמן הזה שהתרבתה החוצפה, אינה נאמנת אלא לחומרא, דנחלשה החזקה של אשה אינה מעוזה בפני בעלה, ולכן לא תנשא, אבל אם נישאת עפ"ז שאמרה בפניו גירשתני. אין כופין להוציאה<sup>ר</sup>.

ב ד. קידשה אחר שלא בפני בעלה<sup>ש</sup>, אין קידושין תופסין בה עד שתביא ראייה שנתגרשה, דאשה מעוזה שלא בפניו.

ב ה. היכא שיש עד אחד שמסייעה, האשה מעוזה<sup>ח</sup>.

ב ו. אם כבר האשה נישאה שלא בפני בעלה, אף שאומרת בפני בעלה כשבא גירשתני, אינה נאמנת. דכיון שכבר נישאה אומרת כן שלא תעשה עצמה זונה. וי"א דאף אם נתקדשה הדין כן<sup>א</sup>.

ב ז. י"א דאם היה קטטה<sup>ב</sup> ביניהם, או תובעת כתובתה אינה נאמנת אפי' בפניו (שו"ע). וי"א דבמקום שנאמנת להנשא גובה ג"כ כתובתה (מהרי"ק) וי"ח דאינה נאמנת לענין ממון כלל (הרמ"א).

**ז.** הגם שמתחילה אמרה שלא בפני בעלה ואח"כ אמרה בפני בעלה נאמנת, דאינה מעוזה. ואין אומרים דעשתה בפעם השניה בפני בעלה לאחזוקי דיבורה הראשון. כ"כ הבי"ב בשם הרשב"א ומביאו הח"מ.

**ק.** וה"ה לכתובה דאינה נאמנת. רמ"א משם הר"ן בשם י"א בפ"ב דכתובות.

**ר.** כ"כ הבי"ח ומוכא בחלקת מחוקק. והח"מ כתב עליו דאין ראייה מהרא"ש אלא כופין להוציא.

**ש.** לדעת הרא"ש אם הוא בעיר הוי בפניו, ולדעת המהרי"ק והריב"ש בעינן בפניו ממש, אך הח"מ כתב דאין הכרח לא ממהרי"ק ולא מריב"ש לחלוק על הרא"ש, ולא בעינן ממש בפניו. וזו דעת הרמב"ם ומרן השו"ע, אבל הר"ן בשם הרמב"ן דעתו דיש לחוש לחומרא אף שלא בפניו. כ"כ הח"מ.

**ת.** והוא מכתובות כ"ב ע"א, וגיטין ס"ד ע"ב, וכתב הבי"ש דהמקור הוא מרא"ש בגיטין ס"ד.

**א.** כ"כ ה"ה בשם יש מי שכתב.

**ב.** מתוס' ביבמות קי"ז והרא"ש שם. ומה שכתב קטטה ה"ה בזינתה.

עין משפט ט.י.

אה"ע סימן מו סעיף ה  
עין לעיל עין משפט ה

אה"ע סימן לא סעיף ד

ד. ו. בקידוש בדבר ששונה פחות מפרוטה, שדינה ספק מקודשת שמא שונה פרוטה במקום אחר. היינו להצריכה גט להתירה לעלמא<sup>א</sup>, אבל אם בא אחר וקידשה יגרש הראשון וישא השני<sup>ד</sup>, אבל לא יגרש השני וישא הראשון, שמא יאמרו מחזיר גרושתו<sup>ה</sup>. וי"א שהולד כשר משני אפי' שעדיין לא גירש הראשון<sup>ו</sup>.

ג. ואם רוצה לקיימה צריכה קידושין אחרים.

ד. ואם גם השני קידשה בחפץ ששונה פחות מפרוטה כמו הראשון שגם לו מקודשת מספק, בזה יכול לגרש השני וישא הראשון, דלא גזרו בכך שמא יאמרו מחזיר גרושתו. וישא שני, היינו דוקא שלא בא עליה לפני שנתן לה הראשון גט, דאם בא עליה נאסרה לבעל ולבועל ממדכי בב"י.

ה. גיטין פ"ט ע"ב.

ו. וזהו דעת הרמ"ה, דאין לקדש אלא במקומו ושעתו, וקידושין דראשון לאו כלום וכר"י, אלא חומרא בעלמא היא שהצריכו גט מראשון, שמא ישנו אחד מאנשי מדי במעמד הקידושין. אבל לדעת הרמב"ם אם שונה פרוטה במדי הוי הולד ממזר ודאי, ובספק אם שונה במקום אחר פרוטה, הוי ספק ממזר. ועין בח"מ. וצ"ב מדוע השמיט השו"ע דעת הרמב"ם שהולד ספק ממזר, ואולי דדעתו לא להחמיר בולד הגם שהעתיק בסעיף ג' לשון הרמב"ם וצ"ע.